

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

D ante I

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Desipio desipis ablatiu iungit: & nōnunq̄ grō
ut est apud Plau. in Epidico. Desipiebā menus:
quom illa scripra mitterem: pro mente.

Dextera & dextra i recto dici pōt: & facit in dō
plu. & abltō dextris: vel antiquoq; more dex-
trabus: ut scribit Nonius. Vnde & Laberiu re-
fert dixisse in Odissea. Deq; manib; dextrabus.

Dextra. Require in dictione Dextra.

Dextrouorsum. Require in dictione Dextrorsū.

Dextrorsum & dextrouorsum: p dextrouersū
dici potest: teste Prisc. Plautus in Rudente. Sed
dextrouorsum auersa est in malam crucem.

D ante I

Diabolus cū i latino scribit: Nec ex dia & bolus
componit: q̄si duos bolos capiens corpus. s. pe-
ctoris & aīam: ut cū Catholico ridiculus som-
nauit Vgu. Sed a δῖα & λω: qd̄ est crimi-
nor descendit: vnde & criminator dicit.

Diaconus. Reg. i dic. Diacon. Diaconiū. Ibidē
Diacon cū i latio & c exili: & diaconus i recto de-
clinari pōt: Sili mō subdiacon subdiacon: hy-
podiacon hypodiaconus: archidiacon archidi-
aconus. Diaconū p ordine vel dignitate diaco-
ni ponit: qui & diaconatus dicitur.

Diaconus. Require in dictione Diacon.

Diadema hui? tis cū i latio: & hęc diadema hui?

mæ. teste Prisc. declari pōt: ornamētū ē capitis.

Diana cū i latio scribit. & primā syl. indifferentē
haber. Vir. ænei. i. Exerct Diana choros. Idem
æneid. vii. Ipse deū antiquā genitor Callidona
Dianæ. Fuit Iouis filia: quæ a cretensib; lingua
græca dicta est. Dictynna cū i latio in prima &
æ exili: & y græco in media syl. & duplicato
n. Vñ Tibul. i elegia ad Priā. Perq; suas ipune
finit Dictyna sagittas. Quare & mons vbi sua
fuit Dictynæ ædes Dictynnus mō cōsili voca-
tus est. Dictynna vrbs est in ægypto: a qua nō
nulli Dianā dictā esse Dictynā volūt. Vñ Dio-
do. ait. Afferūt quoq; supior; Herculis operū
impēsiq; honoris in ægypto vestigia esse ab eo
cōditā ciuitatē Britomartē: quā dictynā dicūt.

Erpaulopost. Cōsuetudine Dianæ viebat: qd̄
causā p̄buit: ut quidā dictynnā Dianāq; eandē
esse existimarēt. Alij dixerūt Dictynnā lunā: vñ
Vir. ad Messallā. Alij q̄ notior es: Dictynnā
dixere tuo de noīe lunā. Dianæa cū i latino: &
æ diphthō. dicit a nostris mens siue intellectus
Vñ etiā ab oratorib; p quadā figura ponit: q̄
sensum magisq; verba designat: dicēte Quin. li.
i. Figuras quæq; lexos: quæq; dianæas vocāt.

Dione hui? nes. cū i latino: fuit Oceani & Te-
thios filia: teste Hesio. in Theogonia. Ac Vene-
ris mater: ut Laſtan. grāmaticus testat: & Ser.
a qua Venus ipsa etiā Dione cognominata est
Claudi. de raptu Proserpinæ sic. Venerē quæ-
rat deserta Dione: p Veneris matre hic ponit.

Pro ipsa aut Venere Diones filia. Qui. lib. fast.
v. Hyppolite infelix velles coluisse Dionē: & ē
Venerē. Syl. li. xiiij. Numen erat celsæ puppis
vicina Dione. Dion cū i latio p̄priū viri nomē

Dianæa. Require in dictione Diana.

Diarium. Require in dictione Dies.

Diceo. Requi. in dicti. Dico.

Dico. cis. tertia: & diceo. ces. secūda cōiuga: teste
Marcel. veteres prulere: vnde & Neuiū inducit
dicentē. Primū qd̄ dicebo recte: secūdū qd̄ dice-
bo eo melius. & pducit primā. Ouidi. lib. iij. de
ponto. Hoc duce prædico varicinorq; deo. & a
dictū supio fit hoc dictū: qd̄ dicit: ut Vgutiois
verbis vtar: & hic dictus hui? dictus actio ipsa
vel passio dicēdi. Dico. cas. primæ cōiu. primā
cor. Vir. Cōiugio iūgā stabili p̄priāq; dicabo
Dictynna. Reg. i dic. Diana. Dictynnus. Ibidē
Dictū. Requi. in dic. Dico. Dictus. Ibidem.

Didyme hui? mes. cū i latino in prima: & y græ-

co in secūda syl. scribit. Insula est in mari Sicu-

lo: vna ex Acolijs: teste Prole. De qua meminit

Qui. lib. meta. vii. dicens. At non Olearos: di-

dymæq; Didymæ pluralis nu. eadē scriptura:

& cū ædiph. in vltima syl. insulæ sunt Aphri-

cæ: & Aegypto adiacēt: ut idē Prole. ostendit.

Didymus eadē scriptura p̄priū fuit viri nomē

Didymi eadē scriptura: mōtes sunt scelicis Ara-

biæ: ut testis est Prole. Dindymus cū i latino in

prima syl. sequēte n: & y græco in secūda in sin-

gulari nu. mascu. gen. est: in plurali y o neu. &

si Tortel: plurali tm numero declinari p̄cipiat.

Qui. lib. fastoq; iij. Dindymon & Cybelen: &

amcēnā fontib; Idam. Properti. Dindymus &

sacra fabricata inuēta Cybele. Catul. Dea ma-

gna: dea Cybele: dea dñā dindymi. Virg. ænei.

ix. Ire per alta. Dindyma mons est Phrigiæ: te-

ste Seruio.

Didymi. Require in dictione Didymæ.

Didymus. Ibidem.

Dicula. Require in dicti. Dies.

Diespiter cū i latino vtrobiq; scribitur: & Iuppi-
ter dictus est: quasi dei pater: & facit in genitio
diespiteris vel diespiteris: teste Priscia. Macrobi?

in saturna. Ipsi quoq; Romani diespitrē Iouē

appellabant.

Dies (ut tradit Probus) scem. tm generis est. Nā

(ut ait) nullū inuenitur nomen mascu. generis:

quod habeat ablatiuū singularē in c productū

Tam parua in re q̄ vehemētē Probus errauit

teste em Priscia. ceterisq; grāmaticis tam maf.

q̄ scemini. generis dies est. Luca. lib. ij. Pro fata

quis ille: quis fuit ille dies. Virg. li. ænei. iij. Ille

dies primus læti: primusq; malorū causa fuit.

Meridies tamē masculi. tm generis est: teste Pri-

sciano: Terenti. in Adelphis. Præterea meridie

ipso faciā: ut stypulā colligat: vbi Donatus ait

Meridie dixerunt veteres: quasi medidie: id est mediu die. Sed (ut scribit No. Varronis auctoritate fretus) non mediu die tunc: veru etia media noctem merides designare habet. Dies facit in gro diei: ac etia diei: teste Gel. lib. viij. noctiu attit. necno diei: teste Casare lib. de analogia: qui etia & dies: vt testis est Casellius: quae oia nihilominus exemplis coprobabim. Vir. Munera laetitiaq; diei p diei: vbi impitiores legunt dei. Salu. in Iugurtha. Vix decima p diei: p diei. Virg. georg. i. Libra die soniq; pares vbi fecerit horas Cicero pro Sextio. Equites non daturos illius dies poenas: hoc est illius diei poenas non passuros Ennius. xvi. annaliu. Postremae longinqua dies confecerat aetas: pro postremae diei. Dies facit i abito singu. die vel diu: teste Marcel. Vn Plau. in aulularia ait. Nec nocti nec diu quietus vnq; era. Salu. Diu noctuq; labora: qd in Ser. super i. georgicor; dicit esse aduerbiu. Dies format p diminutione diecula: teste Prisc. Quod in pro puo tpe Asconius Pedia. & in Terentiu Dona tus intelligi voluit. Sane teste Gellio quida inter quos Iginus voluerunt: quom diem fecim. gne dicimus: tepus fecare: mascu. aut die ipsu: qbus nos Marcel. adherentes contradicim: na & sce. gen. dici posse p ipso die Marcel. affirmat: Vn & Pacuiiu inducit in Dolere die dicent. Gnara despodit nuptijs: hac dat die. & Vir. aenei. ij. ait Ergo dies infanda aderat mihi sacra parari. Itē Qui. lib. fastor; v. Nona dies aderat: quom tu iussissime Chiron Bis septē stellis corpe cinctus eras. Diariū victus dicit quondian. Hora. Cu seruis vrbane diaria rodere mauis. Marti. Sed lupus vltura: pueriq; Diaria poscunt. Diariū ite librum vocabant: in quo res quotidianae continebantur: teste Gellio.

Differentia & differitas in vno scato accipi pnt: teste Nonio: dicente Lucre. li. iij. Tantaq; in his rebus distatia differitalq; est.

Differitas. Require in dictione Differentia.

Digno. Require in dictione Dignor.

Digestio. Reg. in dicti. Digeries Digestus. Ibidē Digeries: digestus: digestio in vno scato accipi pnt. Macro. in satur. Nec miru si digeries mor su reprehensionis euasit. Sta. lib. thae. iij. Iam credie vni sanctae digestus opum. i. hac in pre dispositio vel distributio.

Dignor coe est verbu: testis Gel. lib. xv. noctiu attit. & Prisci. Dicimus em dignor te & dignor abs te. Vir. aenei. iij. Cōiugio Anchisa Veneris dignate supbo. i. dignus habite. Idē lib. aenei. i. Haud equidē tali me dignor honore. Tulli. in Oeconomico. Homo ex eo numero hoim: qui apud nos hoc noie dignant. i. digni habentur. Veru (vt Diome. scribit & Nonio) etia digno. nas. veteres ptulerunt: vnde & Pacuiiu referunt

dixisse in Hermiona. Cu neq; aspicere & quales dignaret eius. Dignus abito iugit & gro. Plau. in trinu. Nō ego su dignus salutis. Virg. aenei. xi. Disceda magnor; haud vnq; indigna uor;. Valeri. Flaccus lib. viij. Solaq; tantu virgo haud indigna viaru.

Diluuius. Requi. in dic. Diluuiū Diluuiū. Ibidē Diluuiū cu vnico l & diluuius in vno scato accipi pnt. Hora. lib. iij. car. Quom fera diluuius in quietos irritat amnes. Inde venit Diluuiū verbu. Lucre. li. v. Tantū suppediat amnes vltra q; minant Oia diluuiare ex alto gurgite ponti.

Dimico. cas. & dimicor deponēs coponit: vnde in legēda sanctor; Chriftanti & Dariā legitur. Quis em istā pugna a diabolo excitatā vincere pualer: nisi tua p eo fuerit dextra dimicata.

Dimicor. Require in dictione Dimico.

Dindimus. Require in dicti. Didyme.

Dione. Reg. in dic. Diana. Dion. Ibidem.

Diora cu i latino & t exili scribit: genus est vasis vinarij: duas (teste Acrone) ansas habetis. Ho. in. i. car. O Thaliarche meru diora. Diara cu i latino & a diphtho. in media sylla. & t exili: lex victus dicit. Diara item locus quida domi vocatur: vbi in versamur nullo negocio: aut vsu & a dior & a: qd versari significat deriuat.

Dirimo facit in pro diremi & dirempli: teste Be da sup. Donati arte.

Discernigulyn. Require in dictione Discrimen. Dyscolus cu y greco & cno aspirato scribit: coponitq; ex dys & col: qd in copositioe malu vel difficile facit: & κελομα iubeo: ita vt dyscolus is dicat: cui difficulter iubet. Neq; a schola: qd scribit cu ch aspirato deducit: vt Vgut. Brito: Mamotreus: Catholicon: Gasparinus voluerunt. At y o Tortel. ex dys & cho lo cho lera: vel ex dys & cho lo o iracundia compositum vocabulu tradit: quasi mala cholera: vel mala iracundia interpretat: quod si veru dicit cu ch aspirato scribi dyscolus oportere.

Discordia & discorditas i vno scato accipi pnt: teste Non. qui & Pacuiiu refert dixisse in Her. Quartaq; ex discorditate cladē impiet familiae.

Discorditas. Reg. in dicti. Discordia.

Discordis. Requi. i dic. Discors.

Discors: & hic & hac discordis & hoc discorde: teste Priscia. antiqui declinauerunt: vnde & Pomponiu refert protulisse. Blanda fallax superba impotens discordis.

Discus cu i latino & cexili graecu est vocabulu. & si Isidorus: Vgu. Catholico: alia nescio qua ethimologia fingant. Genus est vasis portadis ad mensa carnibus gaptissimu: vt docet Iulius polux. Fuit etia discus ludi genus: quo saxu vel massa plumbea laetabatur alura iuncta: in qua referenda & periculum erat: & ars apparebat: vt

Pindari interpretæ ostēdit. Martia. Splēdida cū volitēt Spartani pondera disci. Estē. pcul pueri. Dis ditis. Require in dictione Diues.

Dispondeus cū i latino scribit: pes est quattuor syllabis productus constās. Dispōdius cū i latīno virobique: & vnico p: & hoc dispondiū declinari pōt: teste Var. lib. ij. de analogia: genus est quod a nōnullis etiā dupōdius & duopondiū ex duo. f. & pondo appellatur.

Dispondium. Require in dictione Dispondeus. Dispondius. Ibidem.

Discrimen discriminale: discerniculū in vno fco accipi possunt: acus ea est: qua capilli discriminant: nā a discrimine sit discrimino nas. Hiero. in Iudith ca. x. Et discriminauit crinē capitis sui Vir. ænei. xi. Ordine flāmarū & late discriminauē agros. Discrimen itē differentia dicit. Vir. ænei. vij. At nunc dura dedit nobis discrimina Pallas. Rursus discrimina periculū. Vir. ænei. i. Per tot discrimina rerū Tendimus in latū. Discriminē certamē. Vir. ænei. v. Post hos æquo discrimine pistris: Centaurusq; locū tendunt supere priorem.

Discriminale. Requi. in dictione Discrimen.

Dissentio cū duplicato f & dissentior deponēs in vsu est. Gel. li. x. noct. atti. Cūq; dissentirent & pars tertio. Alij teriū scribendū contenderent.

Dissentior. Require in dictione Dissentio.

Diteo. Require in dictione Dito.

Dito ditas & diuito diuitas dici potest: Estē Mar cel. Acciū inducente dicentē in Astyanacte. Nil credo auguriū qui aures verbis diuitiāt alienas suas vt locupletent domos. Diteo res. neutrale verbū est: vnde sit ditescō.

Diues vt Prisci. Vgu. Brito: Mamotrectus. Alexander: Catholicō tradidere: substantiuū est: & cōis gene. sed vt habeat accm singularē: diuitē & diues: pstat adiectiuū esse triū generū. Hiero. in epist. ad Neporianū de vita cle. Nemo mihi obijciat diues illud in Iudea templū. Oui. lib. i. de arte. Addidit externo marmore diues opus Hui⁹ cōpatiū gradus est diuitior & diuitius. Oui. lib. iij. de pōto. Textaq; fortunaq; diuitio ra sua. Martia. Romanū ppius diuitiusq; forū est. Diues grō & ablrō iungit. Tēte Priscia. hic & hęc dis & hoc dite idē fecit qd & diues: qd vt dicit Prif. b & hęc ditis & f. te. declari deberet.

Diuiduū. Reg. in dic. Diuisus. Diuidus. Ibidē Diuisus & diuidus in vno fco dici pōt: teste No. Acciū inducente dicentē. Nosq; vt seorsum diuidos lero offers. Diuiduū & quod diuidit: & qd diuidit significare habet.

D ante O

Dogma hui⁹ dogmatis & hoc dogmatū: & hęc dogmæ declinari pōt: teste Priscia. Laberū inducere dicentē. Nec phirago reā dogmā doct⁹.

Neq; a docto dogma descendit: vt Vgu. & Catholi. somnariū: sed a two kw: qd est sentio.

Nulla cū latina comperit dictio terminata in a quæ neu. possit esse ge. terriæ declina. vt auctor est Prisci. quare nō latinū: sed græcū est dogma vocabulū. Sane nōnulli dogma disciplinā seu doctrinā interpretati sunt. Nos autē dogmata: sci ta: decreta: placitaq; atq; cōsulta significare dicimus. Vnde Cice. in Acadēmi. Philosophorū decreta cōquirēs: atq; expēdens dicit dogmata latine appellari decreta. Seneca in. xvij. episto. moraliū: quom differre docet decreta philosophorū a pceptis: dogmata interpretat latine decreta: sci ta: cōsulta atq; placita. Vñ Plutar. græce: quæ aliq dogmata dicunt: ille τὰ περὶ Κολλεῖα: hoc ē latine placita dixit. Idē de dogmate Platonis sentit: & interpretat Apuleius. Sic igit dogmata vniuscuiusq; decreta: quæ scdm Cice. sententiā: prodere scelus est nō minus q̄ patriā: & quibz nō stantibz philosophorū sectæ: nec vim nec locū seruāt: vnde Laer. dicit: sectā eā nō appellari quæ dogmata nō habet. Martialis ad Papiliū. Tu qui sectarū vires & pondera nosti. Dic mihi præcidi Papile dogma quid est. Idem. Quod magni Thraseæ: cōsumatq; Catonis. Dogmata sic quæris: viuis vt esse velis.

Dogmatum. Require in dictione Dogma.

Dolentia. Require in dictione Doleo.

Doleo doles hoc modo cōstruit: Dolet mihi caput: doleo ventrē: doleo tuā miserā. Terētiū. Dolet dictū adulescenti. Hiero. in lib. iij. Regū ca. iij. ait puer patri suo. Caput meū doleo. Sallustii. in Catili. Quasi dolens eius casum. Dolo dolas primæ cōiuga. facit in præterito dolauit: in supino dolatū: antiqui etiā dolo dolis. tertia coniuga. declinauere: cuius præteritū est doluit: idē qd a doleo: supinū dolitū. Vnde Var. referente Nonio dixit in Agatone. Scyphus dolit⁹ artē ostēdat mētoris. Et tā doleo q̄ dolo primā corripit syllabā. Proper. Stypes acruus erā pperanti falce dolatus. Hor. Lumbosq; saligno Fuste dolat. Idē ser. i. Quis humana sibi doluit natura negatis. a doleo præteritū est. Dolor & dolentia in vno fco accipi possunt: teste Gel. in noct. atti. Dolor propriū fuit viri nomen: cuius meminit Oui. lib. xij. dicens. Cōferat his Ithacus Rhēsum imbellēq; dolona. Dolo gñs est tæli. Vir. ænei. vij. Pila manu sauosq; gerit in bella dolones. Dolus vti malus: ita & bon⁹ dictus est: testibz Pompe. & Gel. lib. xij. noctū atticarū. Vnde Plau. in Rudente. In dolo malo instipulatus sis.

Dolo. Reg. i dicti. Doleo.

Dolon. Ibidem.

Dolor. Ibidem.

Dolus. Ibidem.

Doma. Require in dictione Domus.

Domicula. Ibidem.

G